

COPIII VULPII

Redactor: Iustina Croitoru
Tehnoredactor: Andreea Dobreci

Tipărit la

Kevin Sands
Thieves of Shadow: Children of the Fox
Copyright © 2021 by Kevin Sands

© HUMANITAS, 2023, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Sands, Kevin
Hoții din umbră / Kevin Sands / trad. din lb. engleză
de Maria Rizoiu. – București: Humanitas, 2023 –
3 vol.
ISBN 978-973-50-7890-4
Vol. 1.: Copiii vulpii. – 2023. – ISBN 978-973-50-7891-1
I. Rizoiu, Maria (trad.)
821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

KEVIN SANDS

COPILII VULPII

Primul volum al seriei **HOȚII DIN UMBRĂ**

Traducere din engleză
de Maria Rizoiu

CUPRINS

OPT ANI MAI TÂRZIU	13
TREI ZILE RĂMASE	87
DOUĂ ZILE RĂMASE	157
O ZI RĂMASĂ	177
ȚEAPA	187
JAFUL	221
MULȚUMIRI	445

ANI LA RÂND, nu mi-am putut aminti decât șarpele.

Întâi i-am auzit șuieratul. Acel ssssss încet, care abia se distinge de gâfâitul meu, de bubuitul inimii. L-am ignorat, crezând că era doar vuietul sângelui meu în urechi. Sau poate Babacul ghemuit lângă mine în dormitor, cum stăteam înghesuți amândoi într-un coș lung de răchită, gâfâind, cu respirația întretăiată.

Alergaserăm un kilometru și jumătate până să intrăm pe furiș în acea casă, căutând o ascunzătoare. Pe atunci aveam șase ani. Eram cu Babacul de o lună și jumătate și, deși începuse să mă învețe meșteșugul lui, încă nu eram bun de nimic. Așa că pe atunci fugeam la greu.

Aerul din coș era leșinător, cu iz de mosc. Țin minte că mi se părea un miros ciudat pentru un coș de rufe. Prea puternic, prea animalic. M-am făcut ghem, respirând prin mânecă, încercând să acopăr duhoarea și zgomotul respirației în același timp.

Dar șuieratul din urechi nu venea de la mine. Mi-am dat seama în clipa în care șarpele m-a atins.

Mi s-a târât pe laba piciorului. Speriat, m-am smucit, dar șarpele mi se încolăcise deja în jurul gleznei. A început să urce în spirală pe gambă, sâsâind din ce în ce mai tare și mai insistent.

ssssssssssssssssssssssssssss

M-am întins spre Babacul. Mâna mea stângă l-a apucat de cămașă. Mâna dreaptă încă ținea strâns moneda fermecată pe care o șterpelerăm de la negustorul de mirodenii. Muchia ei îmi mușca din degete, iar chipul împăratului era lipit de palma mea. Moneda aia strălucea, luminând prin piele, așa încât carnea căpătase un halou albastru stins.

Babacul n-a spus nimic. Se uita prin găurile împletiturii de răchită cu urechile ciulite când, la parter, ușa de la intrare s-a izbit de perete.

Cizme grele au început să tropăie pe podeaua de lemn. Proprietarii casei, oricine ar fi fost, nu erau acasă și n-au putut să riposteze când Bastoanele – gărzile orașului – au început să răstoarne totul cu susul în jos.

Eu abia dacă ascultam. Șarpele urca tot mai sus, până la cămașa mea scoasă din pantaloni. S-a târât pe sub ea, cu solzii lui netezi, încolăcindu-mi-se în jurul taliei.

Nu mai suportam. Trebuia să țip. Știam însă că, dacă țipam, Bastoanele de jos ne-ar fi găsit – și asta ar fi fost cu mult mai rău. Dar trebuia să țip. *Trebuia*.

Deodată, Babacul s-a aplecat spre mine, suffându-mi fierbinte în ureche.

— Știi povestea aia? a șoptit el. Cu Vulpea și Ursoaica și Pârâul de Cleștar?

Groaza mi-a înghețat țipătul pe buze. *Bastoanele o să te audă*, îmi venea să-i spun, dar limba mea nu voia să se miște. Aveam gura uscată și amară.

Jos s-a spart o sticlă, iar cioburile au ricoșat cu zgomot pe podeaua de lemn. Unul dintre Bastoane a înjurat cu o voce găjâită.

— Crezi că se ascund în vin? Idiotule!

Șarpele se încolăcea tot mai sus. Îmi aluneca pe burtă, pe coaste, peste cicatricile care îmi brăzdau spinarea. Cicatricile mă dureau – mă dureau tot timpul –, dar, ascultând zarva pe care o făceau Bastoanele sub noi, cicatricile ardeau vii ca amin-tirea felului în care le căpătasem.

Iar șarpele se târa tot mai sus.

ss

— E o poveste frumoasă, a șoptit Babacul. De demult, de pe vremea când Vulpea și Ursoaica erau încă prietene. Într-o zi, Vulpea Shuna, ocrotitoarea negustorilor – și a tâlharilor – și cu Ursoaica Artha, ocrotitoarea Țesătorilor de Vrăji, erau în vârful Muntelui Înzăpezit...

Taci, Babacule, am zis eu în gând.

— ...când Ursoaica îi zise tovarășei ei: „Hai să ne luăm la întrecere. Cine coboară cel mai repede de pe munte câștigă“.

Taci.

— Shuna se uită rânjind la Ursoaică. „Și ce câștig?“ întrebă ea.

Șarpele mă strângea în timp ce urca, alunecându-mi peste cicatricile de pe coaste.

ss

— Ursoaica râse, a continuat Babacul, rostind cuvintele tot mai repede. „Cursa nici n-a început, Shuna. Dar, dacă vrei să punem rămășag, eu am niște miere. Și te-am văzut culegând niște căpșune ieri. Cine câștigă ia tot.“

Ce faci? Taci. Taci!

— Shuna se gândi că ar fi un rămășag bun. Până la urmă, deși Ursoaica era mare și puternică, Vulpea era agilă și știa că e mai rapidă decât tovarășa ei. Îndată ce Vulpea se învoi...

Unul dintre Bastoane a ajuns în dreptul scărilor. Nu mai avea ce să distrugă la parter. Acum, urca la etaj.

— ...Ursoaica sări de pe stânca ei direct în pârau de cleștar, alunecând prin zăpadă pe versantul muntelui. Artha mor-măia de fericire în timp ce râul o purta în jos.

Bastonul a deschis ușa de vizavi, trântind-o de perete. A răsturnat toată mobila și a scotocit prin toate cotloanele.

Șarpele mi-a ajuns în dreptul claviculei. S-a ițit din gulerul cămășii, încolăcindu-mi-se în jurul gâtului și peste ureche.

ss

— Vulpea era descumpănită, a șoptit Babacul. „Artha m-a păcălit“, bombăni ea. Știa că nu o putea lua pe urmele tovarășei, prin apă, fiindcă pârau era prea rece și prea iute, iar Vulpea nu știa să înoate la fel de bine ca Ursoaica. Însă nu voia să renunțe...

ZDRANG

ss

— ...așa că o luă la vale, pe lângă pârau. Și s-a dus și s-a tot dus, atât de repede, încât nici nu vedea pe unde merge. De aceea Vulpea nici nu zări șarpele decât când era prea târziu.

Bocancii tropăiau la ușă.

— Înainte ca Shuna să facă vreo mișcare, șarpele o înșfăcă pe micuța Vulpe. Se încolăci strâns în jurul ei, atât de strâns, încât biata abia mai putea să respire. Șarpele sâsâi la ea, se dădu în spate și își desfăcu fălcile, gata s-o înghită cu totul.

O a doua pereche de bocanci a urcat scările.

— În camera asta te-ai uitat? a întrebat Bastonul cu voce găjăită.

A șuierat către Babac, dar n-a dat să-l atace. Babacul a rămas cu ochii la șarpe și a spus încet:

— Ce mai aștepți, băiete? O invitație la bal?

M-am repezit afară din coș, prăvălindu-mă pe podeaua de lemn și dându-mă înapoi în patru labe. M-am ghemuit într-un colț și am izbucnit într-un plâns nervos de ușurare.

Cu grijă, Babacul a ieșit după mine, apoi a coborât brațul pe fundul coșului. Șarpele s-a prelins de pe mâna lui, aruncându-i un ultim ssssSSSSsss nervos care l-a făcut pe Babacul să se tragă în spate cu mâinile ridicate. Iute, a trântit capacul coșului, prinzând șarpele înăuntru. Apoi s-a întors spre mine, calm ca întotdeauna.

— Unde-i moneda? a întrebat el.

A durat o clipă să-mi aduc aminte despre ce vorbea. Fără să spun nimic, am deschis pumnul.

Chipul împăratului strălucea albăstriu în palma mea. Pe margine, moneda era mânjită cu roșu. Sângele meu. O strânsesem atât de tare în pumn, încât mă tăiasem la degete.

Babacul a luat-o. A șters-o de sânge cu un cearșaf, apoi a ridicat-o, uitându-se cu atenție la farmec.

A rânjit.

— Nu-i rău, băiete. Nu-i rău deloc.

Am dat în bâlbâială:

— Am c-crezut c-o să murim.

— Dacă crezi nu înseamnă că așa și e, nu?

Am rămas pe podea, cu mintea vraște. Bastoanele ar fi trebuit să mă găsească. Șarpele ar fi trebuit să mă muște. Mi-am întors privirea spre coș bănuitor.

Oare Shuna mă ocrotise? Oare vorbele mele ajunseseră la urechile ei? Oare îmi ascultase ruga?

Să fi fost magie?

O prostie, știu. Legămintele – farmecele – nu funcționează așa. Dar nu aveam decât șase ani și nu știam. Așa că am crezut că poate chiar fusesem binecuvântat de Vulpe. Iar asta mi-a amintit că Babacul nu-și terminase povestea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Cum a fost mai departe în poveste?

— Ce poveste?

— Cu Vulpea și Ursoaica. Cu șarpele. Cum se termină?

— Habar n-am.

Am clipit.

— Cum se poate să nu știi cum se termină povestea pe care o spui?

— Cineva a furat ultima pagină din carte.

— De ce ar fura cineva o pagină cu Vulpea și Ursoaica?

Babacul a aruncat în sus moneda, care s-a tot rostogolit, când pe-o față, când pe alta, apoi a dispărut în palma lui.

— N-am idee, a spus el.

OPT ANI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 1

URĂSC PRINȚESELE.

Mă rog... poate că nu-i chiar așa. Până la urmă, nu se poate spune că am cunoscut prea multe prințese. Doar pe fata care se bosumfla acum la mine: Bronwyn de Coulgen, Moștenitoarea Sceptrului de Samur, Giuvaierul Orientului și Desăvârșită Bătaie de Cap pentru Mine. Așa că poate am exagerat când am spus că urăsc prințesele. O uram doar pe asta.

Nimeni nu-mi împărtășea părerea. Frumoasa Bronwyn, cu buclele ei șaten-închis, cu ochii cenușiu-albăstrii și cu moștenirea ei exagerat de mare, avea zeci de tineri pețitori – poate chiar sute, e greu să deosebești nătărăii între ei – care ar fi fost gata să se strângă de gât unul pe altul pentru șansa de a fi primiți în cercul ei.

Din fericire pentru Bronwyn, jocul de-a Hai-Să-Vă-Încăierăți era activitatea ei preferată. În cele trei luni de când ajunsese la Coulgen, își dăduse pletele pe spate de nouăsprezece ori – număraseram –, pomenind cât se poate de inocentă că tânărul